

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὴ μυστηρία

τῶν Περιθίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε καὶ πάλι ὁ κρότος ποὺ ἔκαναν ἡ ἀλυσίδες μὲ τίς ὅποιες ἦταν δεμένοι ὁ Δάσκαλος.

— Ἄκου τον ! Ἄκου τον ! ἔκανε σαρκαστικά ἡ Κουκουβάγια. Ξεπεταρίζει σάν πεταλούδα πού τὴν ἔχουν δεμένη ἀπὸ τὸ πόδι... Καλὰ νὰ πάθης, φουρλίνη μου!... Πυῖος σοῦ εἶπε νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ χαλάσω τὸ πρόσωπο τῆς κουκουβάγιας ;... Ποῦ ποῦ σοῦ μοῦ ἔγινες τελευταία... Σιγά-σιγά θὰ γινούσαν καὶ καταδοτὴς μας... Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σ' ἀλυσόδεσα καὶ σ' ἔβριξα σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο... Φάε τώρα τὰ κρέατά σου, στραβοὺλακα !

— Δὲν πεiráζει ἂν φάῃ καὶ τὰ δικά σου κρέατα, στρίγγλα Κουκουβάγια ! φώναξε σαρκαστικά ὁ Στραβοπόδης.

Καὶ συγχρόνως ἔσπρωξε ξαφνικά μ' ὄλες τοῦ τίς δυνάμεις τῆς γρηῃ μάγαιρα.

Ἡ Κουκουβάγια ἀναποδογύρισε, βγάζοντας μιά τρομερὴ κραυγὴ καὶ καταράκλιση στὴ σκάλα...

— Χά! Χά! Χά! ἔκανε ὁ Στραβοπόδης. Πιάσ'τ'ηνε, γέρο ! Πιάσ'τ'ηνε, Δάσκαλε στραβοὺλακα.

Ἔπειτα, ἄρπαξε τὸ ζεμπιλάκι τῆς Κουκουβάγιας ἀπὸ τὴ γωνιά τῆς σκάλας, ὅπου τὸ εἶχε κρύψει καὶ τῆς φώναξε:

— Σοῦ ἄρρασε, Κουκουβάγια ! Σοῦ τὸ ἔκανα αὐτὸ, γιὰ τοὺς μπάτσους καὶ τίς δάγκες ποὺ μοῦ ἔχεις δώσει ὡς τώρα... Τί λοιπόν!... Νόμιζες πὼς δὲν σοῦ τὸ φάλαγα ;

— Τὴν κρατᾶω !... Τὴν κρατᾶω !... Τὴν ἔχω στὰ χέρια μου!... φώναξε ὁ Δάσκαλος ἀπὸ τὸ θάθος τῆς φυλακῆς του.

— Βοήθεια, γιὰ τὸ Θεὸ ! οὐρλιάζε συγχρόνως κ' ἡ Κουκουβάγια μὲ φωνὴ ἀνθρώπου πού τὸν πνίγουν.

— Σ' εὐχαριστῶ, Στραβοπόδη, σ' εὐχαριστῶ ! ξαναεἶπε ὁ Δάσκαλος. Καὶ σὲ συγχωρᾶ γιὰ τὰ κακά ποὺ μοῦκανες ὡς τώρα... Τώρα θὰ γελάσῃς... Ἢ ἀκούσῃς τὰ τελευταία σκουξήματα τῆς Κουκουβάγιας !...

— Μπράβο ! Ἔαχουμε θέατρο, καθὼς μυρίζει τὸ πράγμα!... Ἐγὼ κάθησα κιόλας στὰ πρῶτα θεαρεῖα ! εἶπε ὁ Στραβοπόδης, ὁ ὁποῖος εἶχε καθίσει στὸ πέτρινο σκαλοπάτι.

Καὶ συγχρόνως ἔβρασε τὸ κερὶ του γιὰ νὰ παρακολουθῆσθῇ τὴ φρικιαστικὴ σκηνὴ πού διαδραματιζόταν στὸ θάθος τοῦ ὑπόγειου. Μὰ τὸ ἀσθενικὸ ἐκεῖνο φῶς δὲν μποροῦσε νὰ φωτίσῃ τὰ πυκνὰ σκοτάδια τοῦ ὑπογείου κ' ὁ γυῖος τοῦ Κοκκινοχέρη δὲν διέκρινε τίποτε...

— Ἀκουγε μόνο τὸ θόρυβὸ τῆς πάλης τοῦ Δασκάλου μὲ τὴν Κουκουβάγια, μιάς πάλης ἀγρίας, λυσσώδους, μέχρι θανάτου...

Ἄκουγε τίς λαχανιασμένες ἀνάσες τους, τίς πνιγμένες κραυγὲς τῆς μάγαιρας, τὰ θριαμβευτικὰ ἐξουφιστὰ τοῦ κακούργου.

Κάθε φορὰ πού ἡ κραυγὴς τους ἔπαυαν, ὁ Στραβοπόδης ξεφώνιζε:

— Δυνατώτερα ! Δυνατώτερα!... Δὲν ἀκούγεστε...

— Μαρὲ σοῦ κ' ἂν μὲ δαγκώνης, δὲν μοῦ ξεφεύγετε πειδὰ ! ἀκούστηκε νὰ φωνάζῃ σὲ λίγο ὁ Δάσκαλος... Ἄ! ὦραϊά! καλά σὲ κρατᾶω τώρα.

— Στραβοπόδη, γιὰ τὸ Θεὸ ! φώναξε τὸν πατέρα σου! τραῦλισε ἡ Κουκουβάγια μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούγονταν. Πήγαινε νὰ τὸν φωνάξῃς καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ ζεμπιλάκι μου πού εἶνε γεμάτο διαμαντικὰ... Τὸ ἔχω ἀφήσει ἐκεῖ στὴ σκάλα.

— Εὐχαριστῶ, Κουκουβάγια, εὐχαριστῶ ! ἀπάντησε σαρκαστικά ὁ Στραβοπόδης. Νομίζεις πὼς ἄφησα τὸ ζεμπίλι σου ἐκεῖ πού τὸ ἄφησες ;... Τὸ πήρα κιόλας.

— Ἄκου, Κουκουβάγια, εἶπε μὲ θραχη φωνὴ ὁ Δάσκαλος. Μὲ θασάνισες, θὰ σὲ θασάνισω! Πρὶν σὲ σκοτώσω θὰ σὲ κάνω νὰ ὑποφέρῃς... Ξέρεις, ἐδῶ μὲ-

σα ποῦ μ' ἔκλεισε δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ συλλογίζομαι τὴν περασμένη μου ζωὴ καὶ συχάθηκα τὸν ἑαυτὸ μου... Νοιώθω τώρα πὼς δὲν εἶμαι αὐτὸς πού ἦμου ἀλλοτε... Εἶμαι τώρα καλύτερος!... Ἐ-

κανα πολλὰ ἐγκλήματα ὡς τώρα μαζί σου καὶ γι' αὐτὰ θὰ τυραννίεμαι αἰώνια στὴν κόλασι... Θὰ κάνω ἕνα ἀκόμα ἐγκλημα, μὰ αὐτὸ εἶμαι βέβαιος, πὼς ὁ Θεὸς δὲν θὰ μοῦ τὸ λογαριάζῃ γιὰ ἐγκλημα... Θὰ σὲ σκοτώσω, Κουκουβάγια !... Δάγκανε ! Δάγκανε ὅσο θέλεις !... Δὲν μοῦ ξεφεύγετε πειδὰ...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ Κουκουβάγια ἔβγαλε μιά φωνὴ τόσο φριχτὴ, ὥστε ὁ Στραβοπόδης πετάχτηκε τρομαγμένος ἀπὸ τὴν πέρτην σκάλα πού καθόταν.

Ἡ φωνὴ τοῦ Δασκάλου ἀντίχρησε τότε τρομερῆ:

— Ἔφτασε ἡ τελευταία σου στιγμή, Κουκουβάγια ! φώναξε. Κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ σάν θηρίο μαινόμενο.

Συγχρόνως ἀντήχησε ὁ ρόγχος τῆς Κουκουβάγιας. Κι' ἔπειτα τίποτε πειδὰ...

Ἦταν ὀλοφάνερο πὼς ὁ Δάσκαλος εἶχε πνίξει τὴν ἀντίπαλό του.

Ἐξαφνα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ ὑπογείου ἔλαμψαν φῶτα. Καὶ συγχρόνως φάνηκαν στὸ ἀνοιγμὰ τῆς μερικὴ ἀστυνομικὴ μὲ τὸν Μπορέλ ἐπὶ κεφαλῆς, οἱ ὁποῖοι συνέλαβαν τὸν Στραβοπόδη, πρὶν ἐκεῖνος προφτάσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του.

Κατόπιν οἱ ἀστυνομικοὶ κατέβηκαν στὴ φυλακὴ τοῦ Δασκάλου κ' ἐκεῖ στάθηκαν κατάπληκτοι μπρὸς στὸ φριχτὸ θέαμα πού ἀντίκρυσαν.

Ἄλυσουδεμένους στὸν τοῖχο ἀπὸ τὰ πόδια, τρομερῶς, τερατώδης, ὁ Δάσκαλος μὲ τὴν πυκνὴ γενειάδα του καὶ τὰ κουρελιασμένα ρούχα του, κρυστοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του ἀπὸ τὸ λαϊμὸ τῆς νεκρῆς Κουκουβάγιας.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δυσκολεύτηκαν πολὺ ν' ἀποσπάσουν τὸ θῆμα του ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸν μεταφέρουν ἐπάνω στὴν αἰθουσα τοῦ καπλιέου.

Ἐκεῖ θρισκότουσαν δεμένοι καὶ ὑπὸ τὴ φρούρησιν χωροφυλάκων ὁ Τριγλάκης, ὁ Νικόλας, ἡ ἄδελφὸς τῆς Πλωσκῆ κ' ἡ μέγερτα τους. Εἶχαν συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφάρω, τὴ στιγμή πού ἔβλεψαν νὰ σκοτώσουν τὴ γρηῃ Μυτιέ, τὴ μείστρα τῶν διαμαντιῶν. Ὁ Κοκκινοχέρης τοὺς εἶπε προδῶσει.

Ὁ καταδοτὴς στεκόταν παράμερα, κοντὰ στοὺς ἀστυνομικοὺς.

Τὴ στιγμή πού οἱ ἀστυνομικοὶ εἰτοιμάστηκαν νὰ τοὺς πάρουν ἔξω, ἡ χήρα Γκαγιαρ γύρισε πρὸς τὸν Κοκκινοχέρη καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη μίσος:

— Τὸ ἤξερα ἐπὶ ἐαυ ἦσουν, Γιούδα, πού προδῶσες καὶ τὸ γυῖο μου πού τὸν ἔχουν τώρα στὰ κιάματα τῆς Τουλῶν... Ἐ-σὺ πούλησες τὴν Τουλῶν... Τὰ ἐσὺ πούλησες τώρα καὶ τὰ ἐσὺ φάλας μας... Μὰ θὰ δῆς πόσο πωληκαρία θ' ἀντικρίσουμε τὸ θάνατο...

Θ' Η ΝΕΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΖΑΚ ΦΕΡΑΝ

Λίγες μέρες μετὰ τὸν θάνατο τῶν δύο μεγαρῶν, τῆς Σεραφίνας καὶ τῆς Κουκουβάγιας καὶ τὴν σύλληψιν τῶν ἄλλων κακούργων στὸ καπλιεὺ τοῦ Κοκκινοχέρη, ὁ Ροδόλφος διευθύνθηκε πρὸς τὴν πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Τέμπλου.

Ὅπως εἶδαμε σὲ προηγουμένο κεφάλαιον ὁ πρίγκηψ θέλοντας ν' ἀποκαλύψῃ τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ζάκ Φεράν, εἶχε φέρεῖ στὸ Παρίσι ἀπὸ μιά φυλακὴ τοῦ κράτους του τὴν ὠραία καὶ καταχθονία Κησιλλῆ, τὴν πρῶν αἰχμῶν τοῦ μαύρου ἱατροῦ Δαυῖδ.

Ἡ κατανικὴ αὐτῆς γυναικῆ εἶχε φτάσει στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα τὴν περασμένη μέρα κ' εἶχε λάθει ἀπὸ τὸ θαρᾶνον

— Ἐφτασε ἡ τελευταία σου στιγμή, Κουκουβάγια !

ντέ Γκράουτιν τις κατάλληλες οδηγίες για το τί έπρεπε να κάνει. Και ξερούμε από μια συνομιλία του Ροδόλφου με τη θυρωρό της πολυκατοικίας κυρά Πιπελέτ, ότι η τελευταία με πολλή πονηρία είχε προτείνει στην κυρά Σεραφίνα να προσλάβει ως υπηρέτρια την Κρισίλλη στο σπίτι του συμβολαιογράφου κι' ότι εκείνη της είχε υποσχεθεί πως θα φροντίσει να την ευχαριστήσει.

Ο Ροδόλφος λοιπόν πήγαινε τώρα στην θυρωρό για να μάθει τι είχε γίνει σχετικώς.

Με μεγάλη του απορία όμως, καθώς μπήκε στο θυρωρείο, είδε ότι, μελονότι η ώρα ήταν έντεκα, ο Πιπελέτ ήταν κατάκοιτος στο κρεβάτι του κι' η γυναίκα του, θρηνα κοντά του το έβινε ζεστά.

— Καλώς την κορώνα των νοικατόρων μου ! φώναξε η κυρά Πιπελέτ μόλις είδε το Ροδόλφο να μπαίνει μέσα, χαριτωμένα τον συγχρόνως στρατιωτικά. Μην τ'α ρωτάς, ψυχή μου... Είμαι άνω-κάτω... Ο Άλφρέδος μου εινε κατάκοιτος από χτές...

— Και τι έγινε για την Κρισίλλη ;

— Άκουσε, άκουσε... Χθές το θράδυ κατά τις έφτά, πήρα την Κρισίλλη και πήγα στο σπίτι του Ζάκ Φεράν για να ρωτήσω την κυρά Σεραφίνα. Μά μόλις είπα στο θυρωρό, πως ήθελα να ιδώ την οικονομία του συμβολαιογράφου, εκείνος με κτύπησε ξαφνιασμένος και με ρώτησε μ' απορία: «Τίως ; Δεν ξέρεις τί έπαθε η δυστυχισμένη κυρά Σεραφίνα;... Πνίγηκε στο ποτάμι καθώς πήγαινε να περάσει την ημέρα της στην έξοχη με κάποια συγγενισιά της!...

— Πνίγηκε ! Έκανε ο Ροδόλφος... Πήγαινε στην έξοχη χειμώνα καιρό ;

—Ναι, πνίγηκε, απάντησε η κυρά Πιπελέτ. Και μένα με ξάφνιασε αυτό... Μά δέν την λυπήθηκα καθόλου, γιατί δέν τη χώνεια από τότε που το αφέντης της φυλάκισε τη δυστυχισμένη τη Λουίζα Μορέλ.

— Και ο Ζάκ Φεράν ; ρώτησε ο Ροδόλφος.

— Ο Θυρωρός μου απάντησε στην αρχή ότι δέν θα μπορούσα να δω τόν αφέντη του. Μά έγώ επέμεινα και ανέθηκε άπάνω για να τόν ρωτήσω... Κατέθηκε σε λίγο πάλι κάτω και με πήρε και μ' άδχησε κοντά στο κύριο του... Έννοείται, ήρθε μαζί μου κι' η Κρισίλλη... Δεν είχα δει ποτέ μου το Ζάκ Φεράν. Άλλήθια, τί άσχημάνθρωπος ! Μόλις μ'ας είδε ή καλύτερα μόλις τ'α μάτια του έπεσαν άπάνω στην Κρισίλλη πετάχτηκε από τη θεία του... Παρ' όλα τ'α παληόρουχα που φορούσε, είχε κάνει στο γέρο κολασμένο έντύπωσι ή άνομοφία της.

— Σου κάνει, αφέντη μου, για άποσέτρια ; τόν ρώτησα. Γι' αυτήν είχα μιλήσει χθές στην κυρά Σεραφίνα.

—Γιατί να μη μου κάνη ;... απάντησε εκείνος, κυττάζοντάς μας πάνω άπ' τ'α ματογυάλια του. Και του λόγου σου ελσαι συγγενής της ;

—Ναι, ναί, αφέντη μου... του απάντησα. Δεν μ' ακούει όμως καθόλου ή άνηψία μου και θέλει να γυρίση στην πατρίδα της κι' όχι να πάση δουλειά σ' ένα σπίτι τίμιο σαν το δικό σας... Η Κρισίλλη άρχισε τότε να κλαιη κάνοντας τάχα ότι φοβάται τόν συμβολαιογράφο.

«Ο Ζάκ Φεράν την πλησίασε και της έλεπε : «Άκου, κορίτσι μου, πρέπει ν' ακούης τη θεία σου... Έννοια κι' άν έρθης στο σπίτι μου και είσαι καλή και τίμια, θα προκόψης... Ο μισός σου θα εινε λίγος στην αρχή, αλλά άν εισαι προκομμένη, θα σου τόν μεγαλώσω. Σκέψου, κοπέλλα μου, ως αύριο το θράδυ κι' άν θέλεις να δουλέψης σε μένα εσανάελα με τη θεία σου. Θα σου δίνω είκοσι φράγκα το μήνα και το φαγητό σου.

—Τέλος, εξακολούθησε ή κυρά Πιπελέτ, ή Κρισίλλη, κλαιγοντας πάντοτε, Έκανε πως δέχεται...

— Περιφημα, κυρία Πιπελέτ !... Και ή Κρισίλλη που θρισκεται, τώρα ;

— Σε μιά από τις κάμαρες που εινε δίπλα στο διαμέρισμα του «στρατιγού». Δεν το κουνάει καθόλου άπό κει...Φαίνεται ύπακουη σαν άρνάκι, άν και έχη κάτι μάτια... «Ω ! τί μάτια !...

—Εκείνη τη στιγμή, ή Γελασίνα φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας.

— Καλώς ήρθες, καλή μου γετόνισσα ! της φώναξε ο Ροδόλ-

φος μόλις την είδε. Κι' έγώ σκόπευα ν' ανέωω στην κάμαρή σου να σε ιδώ... Περιμένε μια στιγμή...

Και, άπευθυνόμενος προς την κυρά Πιπελέτ, πρόσθεσε :

— Μην ξεχάσης να π'ας άποψε την Κρισίλλη στο Φεράν...

— Έννοια σου, κύρ Ροδόλφε μου, μην άνησυχής καθόλου γι' αυτό. Στις έφτά θα είμαστε εκεί...

— Πόση χαρά νοιώθω που σ'ας ξαναθέλω, καλή μου γείτονα, είπε ή Γελασίνα στο Ροδόλφο, όταν εκείνος βγήκε από το θυρωρείο. Έγω να σ'ας πω πολλά... πάρα πολλά πράγματα... Ζέρετε, είδα την Κελαϊδίστρα...

— Την Κελαϊδίστρα ; Έκανε ο Ροδόλφος ξαφνιασμένος.

— Ναι, προχτές καθώς πήγαινα στη φυλακή του Άγίου Λαζάρου, για να ιδώ τη Λουίζα Μορέλ, την άπάνταρα στην έξοδο της φυλακής...

— Την Κελαϊδίστρα !... Στη φυλακή το Άγίου Λαζάρου ; Έκανε ο Ροδόλφος, του οποίου ή έκπληξις μεγάλανε όλοένα.

— Ναι, έφευγε από κει, μαζί με μια γρ'α...

— Άδύνατον ! φώναξε ο Ροδόλφος. Η Κελαϊδίστρα στο Παρίσι, χωρίς έγώ να ξέρω τίποτε... Και τί είχε πάει να κάνη στη φυλακή του Άγίου Λαζάρου...

— Πήγε ίσως να δ'η κάποια φίλη της φυλακισμένη... Δεν πρόφτασα να τη ρωτήσω... Η γρ'α που τη συνόδευε, μια κακόμοιρη κι' άντιπαθητική γυναικα, φανόταν πολύ θιαστική. Ώστε την ζέρετε και σεις την Κελαϊδίστρα ;

— Βέβαια.

— Τότε δέν ύπάρχει καμμιά άμφιβολία ότι οεις είσαστε ο κ. Ροδόλφος για τόν όποιο μου μιλούσε.

— Σου μίλησε για μένα ;

— Ναι... Όταν της εξιστόρησα τα παθήματα της Λουίζας Μορέλ και του Φρανσουά Ζερμαν άπ' αυτόν τόν άγρειο τόν Ζάκ Φεράν, ή Κελαϊδίστρα γύρισε και μου είπε πως έσείς κάποιον, ο οποίος προστατεύει τούς άδυνάτους και τούς άβέβαιους κατα τών δυνάτων και τών σκληρών. Τη ρώτησα τότε πως ονομάζεται τόν ότομο αυτό και μου ανέφερε τ'ονομά σας!...

—Εκείνη εινε ! Έκανε ο Ροδόλφος κατάπληκτος. Έκείνη εινε !

—Φαντασθήτε, εξακολούθησε ή Γελασίνα, πόσο ξαφνιασθήκαμε θέλοντας ότι ξέρουμε κ' οι δύο κάποιον κύριο Ροδόλφο. Γι' αυτό υποσχεθήκαμε να γράψη ή μάη στην άλλη άν ο Ροδόλφος μας εινε ο ίδιος... Και φαίνεται, καλή μου γείτονα, πως είσαστε σεις...

— Ναι, έγώ είμαι... απάντησε ο πρίγκηψ. Συμπάθησα πολύ αυτήν τη φτωχή νέα και θέλησα να την προστατέσω... Άλλά αυτά που μου είπατε μ' άναγκάζουν να σ' αφήσω... Πηγαίνω να ιδώ για την Κελαϊδίστρα. Άντιο...

Μη μπορώντας ο Ροδόλφος να καταλάβη πως ή κυρία Γεωργία, χωρίς να τόν ειδοποίηση, έπήγε ή έστειλε τη Μαριάνθη στο Παρίσι, διευθύνθηκε προς την κατοικία του για να στείλη έναν άνθρωπο στο άγρόκτημα του Βουκεβάλ. Τη στιγμή όμως που έφτανε εκεί, είδε ένα ταχυδρομικό άμάκι να σταματάει μπροστά στο μέγαρό του. Μέσα στο άμάκι αυτό θρισκόταν ο Μούρφ που ξαναγύριζε από την Νορμανδία, όπου είχε πάει για να ματαιώσει τ'α καταχθόνια σχέδια της μητριάς της μαρκησίας ντ' Αρβίλ και του άπαισίου συνενόχου τους Βραδαμάντ ή Πολυντόρ.

Η γαρά έλαμπε στο πρόσωπο του σερ Ουάλτερ Μούρφ και σε λίγο, όταν θρέθηκε μόνος του με το Ροδόλφο στο γραφείο του τελευταίου, φώναξε :

— Φέρνω ευχάριστες ειδήσεις, Ύψηλότατε... Εύτυχως μου δέ στείλατε έγκαιρώς κι' έτσι πρόφτασα να σώσω τη ζωή του κόμητος ντ' Ορβινώ. Μια ώρα αν άργούσα, ένα νέο φρικτό έγκλημα θα συνετελείτο.

— Και ή μαρκησία ντ' Αρβίλ ;

— Εινε γεμάτη χαρά για το ένδιαφέρον που δείξατε γι' αυτήν και γιατί, χάρις στην επέμβασί σας, ο πατέρας της σώθηκε από ολιγορο θάνατο... Άλλά τί φριχτή γυναικα που εινε, Ύψηλότατε, ή μητριά της...Κι' αυτός ο άντάξιος συνενόχος της ο Πολυντόρ ή Βραδαμάντ !...Έτσι ας έπαθα ως ότου να τόν π'άσω και να τόν φέρω μαζί μου.

(Άκολουθεί)

Οι άδυνάμοι ανέλαβαν το Στραφοπόδη.